

Esbart Joan Rigall *Josep Juan Rosell* — A Collserola des de Montbau *Julia Guillamon* — Agua Primera *Elvira Pujol* — Si em perdo busqueu-me a... la costa basca *Marina Marzá* — Poster central: Montbau 60 anys — La xocolatada de Festa Major *Pilar Salmerón* — La família de forners i pastissers Puig *Neus Moyano* — En cas d'incendi, evacuació o confinament? *Joan Andrés Vélez* — L'àrea bàsica de salut Sant Rafael *Pere Domingo Salvany*

RESSO *de* MONTBAU

RESSÒ DE MONTBAU

Revista independent
d'Horta Guinardó

Número 9

Any 4 Època IV

Octubre 2020

EQUIP DE REDACCIÓ

Neus Moyano

Núria Planchart

Aleix Porta

Anna Román

Narcís Serrats

COORDINACIÓ

Neus Moyano

COL·LABORADORS HABITUALS

Associació de Veïns

Fernando Marzá: Arquitectura

Aleix Porta: Fotografia

EDICIÓ I CORRECCIÓ

Marta Hernández Pibernat

DIRECCIÓ D'ART I DISSENY GRÀFIC

Clara Gràcia Closa

Narcís Serrats Mata

IMPRESSIÓ

DBcoop, sccl

PUBLICITAT

IESPONSORITZACIÓ

Narcís Serrats

639 77 13 62

associacioveinsmontbau@hotmail.com

CARTES DELS LECTORS

Si voleu col·laborar en la revista, fer-nos arribar comentaris, queixes, fotos anti-gues o curioses del barri, etc., us podeu posar en contacte amb nosaltres mitjançant l'adreça de correu electrònic

info@ressomontbau.cat

i el telèfon de l'Associació de Veïns,

639 77 13 26

DISTRIBUCIÓ DE LA REVISTA

La revista es distribueix gratuïtament a casa vostra. A més a més la podeu trobar a la Biblioteca Albert Pérez i Baró, al Local Social i a la Sala Polivalent de Montbau.

NOTA DE LA REDACCIÓ

La responsabilitat dels articles i les opinions publicats correspon de manera única i exclusiva als seus autors.

DIPÒSIT LEGAL

B-18795-2017

ISSN

2565-1706

TELÈFONS D'INTERÈS

Associació de Veïns 93 428 29 34

CAP Sant Rafael 93 428 95 41

Farmàcia Esplanada 93 428 27 29

Farmàcia Esquerrà 93 428 39 95

Farmàcia Ortopèdia Montbau 93 428 01 94

PORTADA

Oriol Maspons, 1965.

Arxiu històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

La publicitat d'aquest número és gratuïta en agraïment als comerciants de Montbau que ens han donat suport al llarg d'aquests anys.

LA NO FESTA MAJOR DEL 2020

«Alegría, que és Festa Major», cantava l'any 1970 el popular grup La Trinca. Ningú es podia imaginar que cinquanta anys més tard un maleït virus desconegut ens capgiraria la vida, ens faria parar en sec, ens tindria a tothom tancat a casa durant setmanes, ens obligaria a dur mascaretes, ens prohibiria abraçar-nos i, després d'estar tot un any esperant-la, no permetria que el pregó donés el tret de sortida a la Festa Major del nostre barri.

A finals de juny, amb una barreja de sentiments i emocions en què la tristesa i la ràbia donaven pas al sentit comú i la responsabilitat, les diferents entitats del barri decidien anul·lar els actes que havien programat i, en conseqüència, la Festa Major d'enguany. No ha estat una decisió fàcil; fins a l'últim moment es van fer preparatius i nombroses reunions amb les institucions per trobar solucions alternatives que permetessin garantir alhora la participació veïnal i la implementació de les mesures de seguretat sanitària, fins que finalment es va decidir no tirar endavant l'edició del 2020.

La situació actual segueix sent complicada. El risc de contagi torna a ser alt, els rebrots són preocupants, les condicions imposades per l'administració per organitzar qualsevol esdeveniment suposen una fita difícil d'aconseguir. Però sobretot va ser el fet de no poder garantir una Festa Major en què tothom pogués gaudir lliurement i amb seguretat de tots els actes i activitats, el que va decantar la balança cap a la NO Festa Major.

La Festa Major és sinònim d'alegría, però sobretot de participació, de germanor, de cohesió, de retrobament. Un dels requisits indispensables perquè aquest tipus d'esdeveniment tingui sentit és que el protagonista sigui el veïnat del barri, la seva gent. Ha de ser un acte obert a tothom, en què predominin la uniformitat enfront de la desigualtat, la no presència de categories socials, el sentit identitari, la llibertat d'expressió, l'autoorganització, la desimboltura i la col·lectivitat. La festa reforça el sentiment col·lectiu i els vincles comunitaris, que són un gran motor per generar la solidaritat interna davant l'exterior i el sentiment d'inclusió social dins la comunitat.

La Festa Major del 2020 significava organitzar activitats i esdeveniments per a grups molt reduïts i amb un control molt estricte de participació, cosa que hauria limitat el gaudi de la majoria dels nostres veïns i veïnes. Això no tenia sentit. No és l'objectiu de la nostra Festa Major.

Volem tornar a omplir places, parcs i espais del barri. Omplir-los sense límits, sense condicions, sense pors. Omplir-los amb seguretat, amb confiança, amb abraçades.

Haurem de ser pacients. Seguir sent pacients. Esperar que aquesta situació s'acabi ben aviat, que tornem a la nostra normalitat, i llavors serà quan, de nou, el barri s'engalanarà per donar la benvinguda amb molta alegría a la nostra Festa Major.

Nota: Tot i que no hi haurà Festa Major, les setmanes vinents diferents entitats del barri organitzaran algunes activitats de les quals informaran aviat.

CARRER ARQUITECTURA

Aquesta secció parla de la història, l'arquitectura del barri i del seu patrimoni.

06.

Esbart Joan Rigall
de Montbau
per Josep Juan Rosell

CARRER POESIA

Aquí incorporem tots aquells projectes artístics i poètics que es desenvolupen al barri o pels seus habitants.

12.

A Collserola des de Montbau
per Julià Guillamon

18.

Agua Primera. Un recorrido por los torrentes de la Riera d'Horta
per Elvira Pujol

24.

FOTO CENTRAL
Montbau 60 anys

27.

Si em perdo busqueu-me a... la costa basca,
per Marina Marzá

CARRER HARMONIA

*Propostes relacionades
amb la gent del barri, les
seves botigues i oficis.*

30.

La xocolatada de Festa Major
per Pilar Salmerón

34.

Gent del Barri: La família de
forners i pastissers Puig
per Neus Moyano

36.

En cas d'incendi, evacuació o
confinament?
per Joan Andrés Vélez

38.

AGENDA DE TARDOR

*Trobareu la programació del
trimestre.*

40.

NOTÍCIES

*Aquí trobareu totes les
novetats més importants i
els esdeveniments que hi han
succeït darrerament al barri.*

42.

BÚSTIA OBERTA

*Donem veu als nostres lectors a
que expressin les seves opinions.*

L'àrea bàsica
de salut Sant Rafael
per Pere Domingo Salvany

Text per
JOSEP JUAN ROSELL

ESBART JOAN RIGALL DE MONTBAU

Fotografia d'arxiu de
NÚRIA QUINTANA,
TRINI GARCIA
I DE L'AUTOR

*Tot l'equip de l'Esbart: dansaires, directora,
senyores de vestuari, col·laboradors imprescindibles...
en una actuació de principis dels anys 80*

L'Esbart Joan Rigall de Montbau es va fundar el 1971 com a secció de la Delegació de Montbau de l'Associació Excursionista d'Etnografia i Folklore, més coneguda com a AEEF de Montbau.

ARQUITECTURA

CARRER

Segons consta a la memòria de l'AEFF del 1971, l'Esbart es va constituir sota la direcció del mestre Tomàs Fortuny, ajudat pel mestre Jordi Torras. La primera presidenta va ser Lluïsa Miró; la primera secretària, Núria Quintana; la primera vocal, Rosa Massó, i la primera caixera, Mercè Babiloni. La Núria era una dansaire, i les altres tres, més grans, eren mares de dansaires, i a la memòria se les identifica, a més de pel seu cognom, amb el cognom del marit, Castell, Jové i Puigmartí; coses de l'època. Cal dir que Lluïsa Miró, més que presidenta, va ser l'ànima de l'Esbart durant pràcticament tota la seva història: el va dirigir, el va sofrir, el va disfrutar, i tot-hom identificava l'Esbart amb ella.

La primera actuació va ser als jardins del carrer Poesia amb motiu de la Festa Major de Montbau d'aquell mateix 1971. A partir d'aquell any, l'actuació a la Festa Major del barri era una de les cites fixes del calendari de l'Esbart Joan Rigall; començaven els assajos a primers de setembre, i a final de mes ja s'havien de tenir unes quantes danses prou ben preparades per poder fer una ballada.

A part de les actuacions a la Festa Major, l'Esbart va participar en el Gran Festival Nadalenc celebrat el 25 de desembre del 1973. La colla dels grans hi va interpretar el ball de bombers, la dansa de Castellterçol, el ball pla de Llavaneres i el ball de copeo, i la colla dels petits, el ball de cintes, el ball de parres i l'espunyolet.

Una altra de les ballades anuals fixes d'aquell temps era l'Aplec d'Esbarts Dansaires que tenia lloc a Montserrat al maig o al juny. La implicació amb aquest aplec va ser tan gran que l'any 1981 l'Obra del Ballet Popular va confiar-ne l'organització a l'Esbart Joan Rigall.

Com s'ha dit més amunt, Lluïsa Miró va dirigir l'Esbart durant pràcticament tota la seva història, i va rebre l'ajuda, de vegades puntual i de vegades més assídua, d'altres mestres, com ara els ja esmentats Tomàs Fortuny i Jordi Torres, el senyor Vidal, el senyor Castell (no emparentat amb els Castell de Montbau) i el senyor Manel Garcia. Eduard Castell Miró, a part d'ajudar la Lluïsa en la direcció de la dansa, també es va ocupar durant molts anys de l'apartat musical. En la direcció del grup de petits hi van col·laborar Imma Villegas, Merche Galdeano, Cristina Hernández, Lali Trullols i algunes altres persones.

La història de l'Esbart no tindria sentit sense comptar-hi la colla de col·laboradors que, encara que no eren balladors, van col·laborar a preparar tant les ballades com tot el que s'organitzava, com a responsables de vestuari, d'administració, de muntatge d'escenaris, d'autocars, de publicitat, de vigilar els més petits mentre ballaven els grans... Sabent que ens en descuidem molts, citarem Carme Bujanda, Carme Herrera, Antoni Tomàs, Carme Balasc, Albert Salvadó, Encarna Aiguadé, Teresa Rosell, Higiní Juan, Joan Fàbrega i Josep Pi.

CARRER

Lluïsa Miró, ànima de l'Esbart, lliga a l'estendard el recordatori d'una ballada. Suporta l'estendard en Pepet Juan

Ball de l'hereu Riera a la plaça Mossèn Ferran Palau, als anys 90. A terra es veuen les creus de fusta identificatives del ball. S'hi reconeix Elisenda Juan

LES SIS HORES DE DANSA

El 1979 es fa un pas qualitatiu i s'organitza la Primera Setmana de Dansa i Cançó Catalanes. La Setmana incloïa les Sis Hores de Dansa celebrades a l'Esplanada de Montbau, una ballada que va durar des de les quatre de la tarda fins a les deu de la nit, amb tres cobles i nou esbarts. L'Esbart Joan Rigall ja es va presentar a aquesta ballada amb un cos de dansa ben constituït, i en la seva actuació va incloure, com a últim ball individual, la disfressada de Sant Vicenç dels Horts, tota una exhibició de força i alegria que va precedir la dansa conjunta de tancament, el ballet de muntanya de Folgueroles.

El 1980, i donat que l'any anterior, quatre mesos després de tancar econòmicament la Setmana de Dansa i Cançó, es va rebre del Ministerio de Cultura una subvenció de 100.000 pessetes de l'època quan ja ningú hi comptava, es va fer un altre festival similar però més petit. L'any 1981, amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de l'Esbart Mare Nostrum, l'Esbart Joan Rigall va ser convidat a participar en una ballada al Palau de la Música Catalana, potser l'actuació més glamurosa de la seva història, i el mateix any va rebre l'Almorratxa d'Or de la Generalitat de Catalunya.

La primera actuació va ser als jardins del carrer Poesia amb motiu de la Festa Major de Montbau d'aquell mateix 1971

També l'any 1981 s'institucionalitzà una ballada de l'Esbart per Sant Jordi, a la plaça de davant de l'AEEF, per celebrar la festa del patró de l'entitat, i també una rifa mensual d'un pernil i un pollastre, que es feia a l'esplanada per recollir diners per finançar les despeses de l'Esbart: vestuari, viatges, gravacions i equips de música, etc. El pernil es pagava amb els diners recaptats a la rifa, però el pollastre el regalava la Polleria Juanita.

ARQUITECTURA

LA TROBADA D'ESBARTS INFANTILS A MONTBAU

L'any 1982, i a iniciativa d'Eduard Castell Miró, s'organitza el que acabaria sent l'element distintiu de l'Esbart, el que el va fer més famós, el que va fer que tot-hom identifiqués l'Esbart Joan Rigall amb Montbau i amb capacitat d'organització: la Trobada d'Esbarts Infantils a Montbau. Durant tot un matí de diumenge es van fer al barri cercaviles i ballades simultànies, i a la tarda del mateix dia hi va haver una ballada conjunta a l'Esplanada, avui Pla de Montbau. Hi van participar vint-i-sis esbarts –es calcula que cap a dos mil dansaires–, amb els seus acompanyants. D'aquesta trobada se'n van arribar a fer quinze edicions, alguna amb la participació de prop de quaranta esbarts i superant de llarg els dos mil dansaires de la primera edició, amb totes les seves famílies.

A part del fet visible del nombre d'esbarts, de les cobles, de l'organització –que aplegava més de cinquanta persones–, de la festa que es vivia al carrer, hi havia un detall tècnic que feia de la Trobada un esdeveniment folklòric de qualitat. Per tal d'unificar la interpretació dels balls, uns mesos abans de la Trobada es feia una sessió de coordinació de danses, que era una trobada prèvia dels directors dels esbarts amb les

sabatilles calçades i amb la col·laboració d'alguns dansaires. Cada dansa la coordinava un director d'esbart o un folklorista reconegut, s'ensenyava com s'havia de ballar i es repartia un llibret amb les indicacions perquè cada esbart seguís el mateix patró. Els llibrets de les coordinacions de danses de cada any van acabar constituint un recull de gran prestigi entre els cercles de folklore de l'època, fins al punt que alguns folkloristes s'oferien a coordinar danses perquè el seu nom aparegués al llibret de la coordinació de la Trobada d'Esbarts Infantils de Montbau.

Ball de l'entrellicada, a Santa Perpètua de Mogoda, als anys 80. S'hi reconeixen Mario Vallès i Pepet Juan

UNA ACTIVITAT CONTINUADA

No tot eren trobades, però; només cal dir que, a part de la trobada, el curs 1981-1982 l'Esbart va tenir vint-i-una actuacions.

L'Esbart va tenir una activitat continuada amb cos de dansa fins ben entrada la dècada dels 90, amb alts i baixos. L'Esbart organitzava les Trobades d'Esbarts, feia actuacions i participava en la vida de l'AEFF i del barri. El 1991 l'Esbart va rebre el 6è Trofeu de l'Agrupament d'Esbarts Dansaires. Degut a la demografia estratificada del barri, als anys 90 els que havien sigut membres del cos de dansa ja s'havien casat i molts ja no vivien al barri; com que no quedaven gaires joves, però sí nens, l'Esbart va continuar només amb les seccions infantils. Si bé inicialment els assajos sempre s'havien fet sobretot al local de l'entitat, primer a Mímica 9 i després a Sorolla 14, posteriorment es va passar a utilitzar molt el Casal Parroquial de Montbau.

Les últimes referències que es tenen de l'Esbart són de l'any 2007. Els temps canvien, i les formes de participació també.

Julià Guillamon és crític literari i escriptor. Des de l'any 1994 publica setmanalment articles al diari La Vanguardia. Entre la seva extensa producció literària destaquem: Travessar la riera (Comanegra, 2017), El barri de la Plata (L'Avenç, 2018) o Vi i benzina (Vibop edicions, 2020).

Sobre el seu últim llibre Les cuques (Llibres Anagrama, 2020) ell mateix ha dit d'una manera molt gràfica, "les cuques són la gent". Els textos curts relaten els records d'una família a través de les seves passejades per camps i boscos on troben bitxos que són metàfores dels seus estats d'ànim i del seu pas per la vida. Vaig saber que Julià Guillamon passeja per Collserola quan no pot anar a Arbúcies o a Llançà, que són dos dels llocs de referència en el seu llibre. Aquest que ens ha regalat és un tast de la seva literatura però, sobretot, de la seva filosofia existencial. Gràcies, Julià.

CARRER POESIA

Imatges per
JULIÀ GUILLAMON

Introducció per
NEUS MOYANO

A COLLSEROLA DES DE MONTBAU

Text per **JULIÀ GUILLAMON**

Sempre es diu que Barcelona ha viscut d'esquena al mar. Però també ha viscut d'esquena a la muntanya

CARRER

Al meu pare, que de jove havia estat soci del Club de Boxeo Pueblo Nuevo, li havia quedat la dèria de pujar al Tibidabo des del Poblenou. Feia respecte quan et deia: «Te voy a llevar al Tibidabo a paso ligero». Afortunadament tot acabava en grans paraules atlètiques i no m'hi va fer anar mai. Collserola era la muntanya materna. A la Barcelona dels anys trenta, quaranta i cinquanta, on hi havia moltes famílies catalanes de l'emigració interior, hi havia uns lligams invisibles que connectaven els parents del mateix poble. Un d'aquests fils duia al merendero del pantà de Vallvidrera. La gent que el portava devien tenir alguna cosa a veure amb la família del meu avi, de Viladrau, perquè un tiet de la meva mare em va explicar que en els anys de la guer-

ra, quan bombardejaven, la seva dona, amb altres parents, s'anava a refugiar al pantà. El cas és que un cop l'any anàvem al merendero a dinar. No recordo res de la gent que se'n cuidava. Només m'ha quedat que el pantà era gairebé sec i que hi jugàvem a futbol amb una pilota d'aquelles d'hexàgons blancs amb algun de negre. I que al merendero hi tenien Mirinda, en lloc de Fanta. Cada cop que vaig caminant pel món i sento olor de carn a la brasa, em trasllado mentalment al 1968 o el 1969, tinc una Mirinda al davant, que he hagut de pidolar fent cara de bon nen, la pilota d'hexàgons blanca i negra agafada amb els peus. Arriba una senyora coneguda de ma mare amb una plata de costelles i mitjanes i un plat d'amanida amb tomàquet.

Montbau des de Collserola

Sempre es diu que Barcelona ha viscut d'esquena al mar. Però també ha viscut d'esquena a la muntanya. La gran majoria de la gent pujava al Tibidabo, anava a les Planes a dinar, passava ràpidament per davant de Vil·la Joana, i para de comptar. Quan a trenta anys em va agafar la fal·lera de fer esport, un any que vaig tornar al setembre tip de pujar muntanyes, em vaig proposar que no perdria la forma i, com que no he treballat mai amb el cul llogat, molts matins m'escapava a fer el volt. Pujava per Sant Joan de Déu, després de fer corrent la Diagonal, i baixava per l'avinguda del Tibidabo, fins a Gràcia, on vivia. La carretera de les Aigües la trobava avorridota; en aquella època, cap al 1992, estava més repelada. Un dia es va produir un episodi màgic. Era el mes de desembre, un mes enrere havia plogut molt. Anava caminant pels corriols de la Font de la Budellera. Vaig començar a trobar trompetes de la mort, que era un bolet que la gent començava a collir (quan era petit, a Arbúcies, no havia vist mai que en collís ningú). Vaig fer una bossa improvisada amb el jersei i me les vaig endur cap a casa. Estaven una mica passades (havia plogut i replogut fins a estovar-les i deixar-les en aquell punt que semblen de goma) i al final les vam llençar, però havia viscut un moment mític. A *El peso de la paja*, Terenci Moix explica que el seu pare anava a Collserola a buscar rovellons i que tornava orgullós (potser amb els ferrocarrils de Sarrià), content amb el cistell, pel carrer Ponent. També l'hi havia sentit explicar al tiet Jordi (que explicava que la tieta Leonor anava a refugiar-se al pantà durant la guerra), del seu pare. Em sentia com si hagués escurçat o anul·lat aquella distància entre la ciutat i el bosc. Estava eufòric.

POESIA

La carretera de les Aigües la trobava avorridota

*En Julià amb en
Topo Gigio a la mà*

Papallones gitanes

En Pau i en Julià

Aquest sentiment l'he tornat a sentir abans de l'estiu pujant a Collserola des de Montbau. M'agrada passar per davant dels grans blocs de pisos del carrer de l'Harmonia, on havien viscut els meus tiets i on tinc una foto de petit amb un ninot de goma del Topo Gigio. Després ve el parc. Arribes a un entrecruce de camins: per una banda, t'enfiles a la carena i vas a buscar el camí per anar a Sant Cugat. Per l'altra vas passant a tocar del límit de la ciutat, cap a la pedrera de Montbau. Els fonolls comencen a fer els ditets de sargantana que seran els paraigües de les flors. Vaig fent fotografies de mòbil de xinxes ratllades i de papallones amansides pel sol dalt de les ombrel·les. Em meravella, a les obagues, veure-hi uns roures tan vells. I penso quants cops deuen haver vist passar, aquests roures, el pagès amb el carro. Quan arribo a un replà, busco llocs que conec, perquè m'agraden o perquè hi vaig a treballar: l'escola Gravi, on estudiava el meu fill, el mercat on vaig a prendre cafè abans d'anar a investigar al Pavelló de la República, els jardins de Martí Codolar, que sempre m'imagino amb els animals del zoològic, i, cap a la banda de Badalona, l'Hospital de Can Ruti, que té l'Institut Guttmann al costat. Penso en l'escena final de *La ciudad de los prodigios* d'Eduardo Mendoza, quan Onofre Bouvila, dalt de la màquina voladora, mira Barcelona i pensa «qué bonita es». Ara potser és massa gran i desgavellada. Però tenim Collserola. I una de les portes més boniques és a Montbau.

Em meravella a les obagues,
aquests roures tan vells

Tocinería i xarcuteria de qualitat.
Gran selecció de **vins** embotellats i granel.

Mercat Canyelles - Parada 30 - 31 / Carrer Carles Soldevilla 08042 Barcelona
telf 934 277 811 - 607 231 084

ELABORACIÓ ARTESANA I NATURAL

**FORNERS
&
PASTISSERS
PUIG**

Obra d'En Pepi des de 1916

FORN MONTBAU (l'Obrador) C/ Àngel Marqués 14-18 93 428 26 86	FORN JOANIC C/ Escorial 6 93 284 95 71	FORN L'ESPLANADA Pl/ Esplanada Montbau 1 93 427 57 25	FORN VALL D'HEBRON C/ Ventura Rodríguez 2 93 428 19 95
--	--	---	--

LA TEVA

Perruqueria

c/ Rubió i Balaguer 83, botiga 6 - 08035 Barcelona - T 934 287 370

 latevapelu
  Instagram latevaperruqueriia

LA

TERRASSETA

DE MONTBAU

menús tapes copes

C/roig i sole,31 · Tf 676 278 766

El colectivo de artistas Sitesize, formado por Elvira Pujol y Joan Vila Puig, desarrolla desde 2002 proyectos alrededor de la ciudad contemporánea. El 11 de julio, poco después del comienzo de la desescalada, estos artistas propusieron un recorrido artístico y simbólico por las cabeceras de la Riera d'Horta con los torrentes de Sant Genís y Montbau.

Introducció per
NEUS MOYANO

Text per ELVIRA PUJOL

Fotografia per
XÈNIA PLANAS
I COLECTIVO SITESIZE

CARRER POESIA

AGUA PRIMERA. UN RECORRIDO POR LOS TORRENTES DE LA RIERA D'HORTA

Un proyecto de Sitesize producido por La Capella-Institut de Cultura de Barcelona

Las vías de agua de Collserola forman parte de la configuración y la historia de nuestros barrios. Montbau se ordena urbanísticamente alrededor de tres torrentes, el de Montbau, el de Can Barret y el de Sant Cebrià, que dan origen a las tres arterias principales del barrio: las calles Arquitectura, Poesía y Harmonia, rodeadas de sendos jardines que caracterizan la frondosidad y belleza de nuestro barrio. Los mayores recordamos el desbordamiento de los torrentes de Sant Genís y de la Font del Bacallà en los años 70, en el que varias familias se quedaron sin casa, lo que originó un gran movimiento de solidaridad vecinal. También recordamos la lucha que significó mantener la Font de Can Barret, aunque desplazada de su lugar originario. La Font de Can Barret es un símbolo de la importancia del agua en el pasado reciente para la vida económica del barrio de Horta.

Sitesize nos ayuda a comprender la importancia ecológica y simbólica de estas rieras, que atravesaban Barcelona desde tiempos inmemoriales y que ahora solo se pueden percibir, palpar, sentir en los barrios de montaña, antes de ser canalizados hacia el mar.

EL PROYECTO SERPS D'AIGUA

Antiguamente Barcelona estaba atravesada por numerosos torrentes que nacían en la sierra de Collserola para ir a desaguar al mar. Con la progresiva urbanización de la ciudad, las rieras y torrentes se canalizaron y taparon, lo que cambió de forma radical el paisaje. Sin embargo, el agua sigue presente bajo la capa de asfalto y se evidencia en la superficie, en el nomenclátor, en la conformación urbana de edificios y espacios públicos. También condiciona la vida e incluso los acontecimientos que a lo largo de la historia han tenido lugar en este territorio que llamamos Barcelona. La propuesta artística Serps d'Aigua trata de rescatar esta especial geografía oculta para reconocer la ciudad y su construcción simbólica, en la que el agua tiene especial protagonismo.

Con la intención de seguir el trazo de las rieras y su afectación, el pasado mes de julio realizamos el primero de los recorridos perceptivos dentro del proyecto Serps d'Aigua. El recorrido iba acompañado de acciones que sobre el terreno situamos en lo que llamamos Agua Primera: la exploración, en este caso, de una de las cabeceras de la Riera d'Horta.

El punto de partida era la salida de metro de la Vall d'Hebron; desde allí subimos por la calle del Jordà a los jardines de Violant de Bar, donde hicimos una parada

para explicar el trabajo en curso y su desarrollo. También comentamos la metodología que nos permite avanzar a través de la percepción directa del espacio, del análisis urbano y de la consulta sistemática de documentos y cartografía. Es una investigación que se propone abierta y que compartimos en línea, con la mirada puesta en la percepción colectiva de los lugares comunes que habitamos.

Desde la plaza de los jardines situada en la misma torrentera de la Font del Bacallà subimos a una cota más alta bordeando la ladera de la montaña y nos dirigimos por la parte media del barrio a la Pedrera de Montbau, situada junto al torrente de Montbau. La Pedrera es un lugar excavado en la roca que acoge actualmente un espacio ajardinado en cuyo centro se despliega una espiral escultórica. Desde aquí se abre un balcón que alcanza el horizonte marítimo de Barcelona y que ese día encontramos amenizado por un improvisado concierto de percusión con merienda incluida. Y es que el lugar invita al reposo, y en nuestro recorrido funcionó como puerta de acceso y umbral al reino natural de Collserola. En este punto nos relajamos para dejar atrás el estrés de la vida urbana y prepararnos para entrar en la dimensión de la montaña. Antes de partir realizamos una primera acción sobre la tierra seca, con agua procedente de la fuente de Can Barret de Montbau, dibujando la red de torrentes que conforman la Riera d'Horta.

CARRER

Robles a ambos lados del camino nos anuncian la llegada a un lugar singular

Atrás quedó el asfalto. Tras una última cuesta accedimos al camino que discurre sobre el barrio paralelo a la línea de costa, donde se abre plenamente el horizonte. La senda, a modo de desfiladero y abrigada por una masa forestal de coníferas, resigue en una misma cota una panorámica

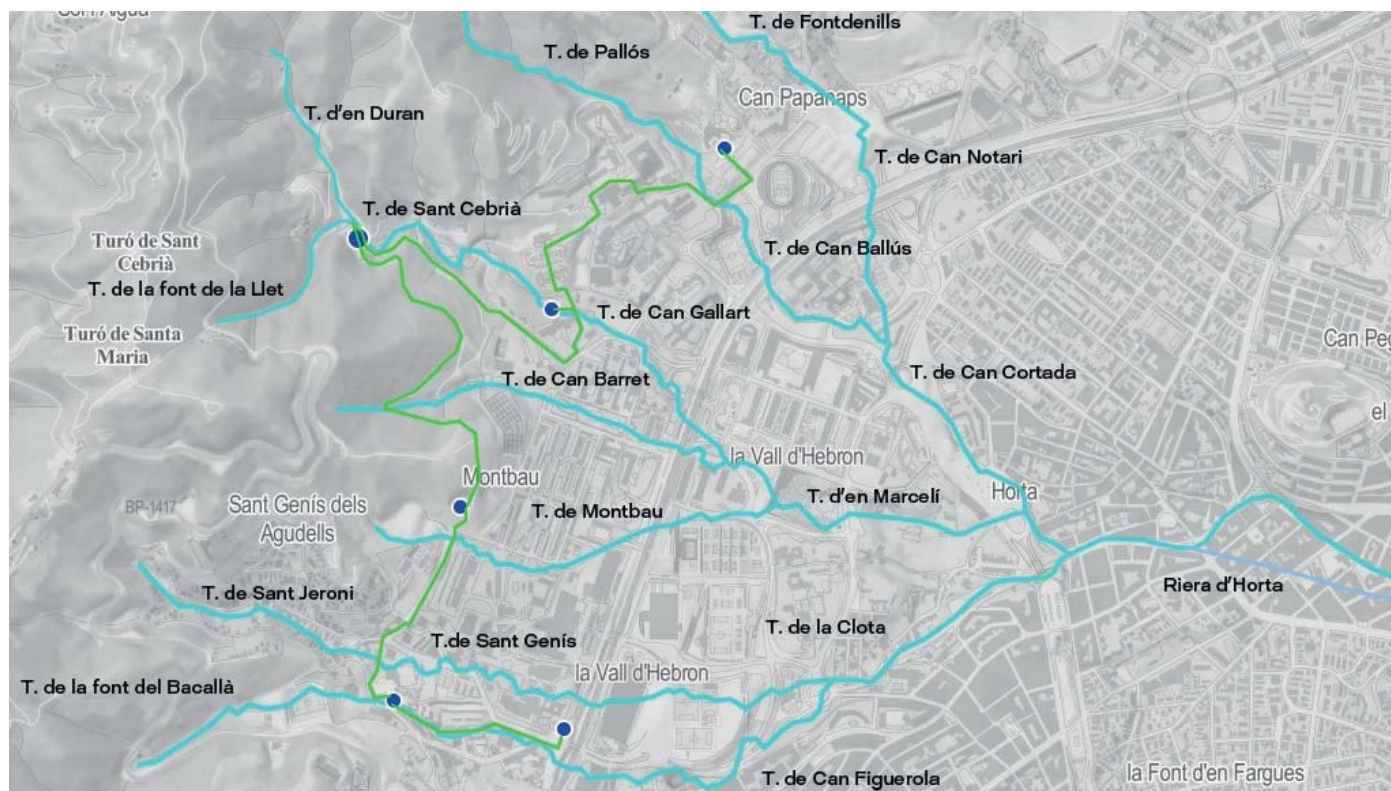
inigualable hasta alcanzar un cruce de caminos. Tomamos el camino de la izquierda y nos adentramos en el bosque. La percepción del lugar cambia completamente; ahora nos sentimos conducidos entre la sombra de las encinas hasta llegar a un claro de bosque que forma como una plaza y que tiene en uno de sus lados una construcción de madera, las casetas de un merendero. Sendos robles a ambos lados del camino nos anuncian la llegada a un lugar singular: estos no serán los únicos que, a modo de puertas, iremos encontrando a lo largo del recorrido. Pasamos otra bifurcación y atravesamos el umbral de los robles, y a continuación subimos el promontorio por un pasillo formado por una cubierta, unos cerramientos de madera, unas cuantas sillas plegadas y el porche bajo el cual está estacionado un coche.

ERMITA DE SANT CEBRIÀ I SANTA JUSTINA

Llegamos a lo que parece una propiedad privada, donde unos gatos salen a recibirnos. Los hay en gran número, pequeños y grandes; algunas crías permanecen a la sombra, bajo el abundante verdor de un arbusto que preside un espacio central entre escaleras de piedra. Dichas escaleras desembocan en una especie de altar, una pequeña construcción que se abre tras los barrotes de una puerta de hierro. Metemos la cabeza entre los barrotes y en cuestión de segundos, cuando nuestros ojos se han acostumbrado a la oscuridad, aparece un deslumbrante retablo dorado presidido por tres figuras. Estamos a los pies de la ermita de Sant Cebrià i Santa Justina, un enclave que con algunas modificaciones permanece todavía en pie desde el siglo XIII.

El lugar ocupa literalmente la cima de la colina que, situada junto a la confluencia de dos torrentes, deja paso a un camino que conduce a la Font de la Llet. El fértil torrente de la Font de la Llet alberga cultivos en terrazas y da lugar a una frondosa floresta que se adentra en la montaña. No podíamos imaginar tanta espesura, formada por maleza, árboles, plantas trepadoras y huerta.

*Mapa del recorrido
Agua Primera, Serps
d'Aigua, Sitesize*

La situación estratégica de la ermita no es casual y responde al poder telúrico de esta tierra entre aguas.

Más abajo, el torrente de Sant Cebrià se abre paso entre encinas y robles, bordeando en su cota más baja la pista que conduce al barrio de Montbau. El curso de agua deja a cada paso un estallido de vida que se manifiesta exuberante entre la sequedad del bosque de pinos característico de esta vertiente de Collserola. La presencia del agua se hace sonora en la fuente que, situada junto a la ermita, abastece la masovería que todavía –de forma ininterrumpida desde hace centurias– sigue cuidando del sitio.

Según la tradición, el lugar ha acogido a personalidades tan relevantes como san Ignacio de Loyola, que en busca de un lugar apartado de la ciudad se retiró al silencio de estas montañas en su camino hacia Tierra Santa. El actual masovero también nos refiere la estancia aquí de san Francisco de Asís en su peregrinaje a Santiago de Compostela. La presencia de la ermita es sin duda el tesoro que esconde este paisaje de torrentes que desde la parte alta de Collserola vierte sus aguas en la ciudad.

FRONTERA ENTRE DOS MUNDOS

Los límites naturales de los torrentes son a veces abruptos; en el caso de Montbau, son de una extrema plasticidad que delata el trato que recibe el curso de vida que despliega el agua viva en contacto con la zona urbanizada. Como si se tratara de una frontera, una verja levanta un muro infranqueable, de veinte metros de ancho, que retiene el avance del verde a la altura del Recinto Mundet. A partir de aquí el torrente se adentra por el subsuelo, desciende ladera abajo hacia el Pla de Barcelona y desaparece de un plumazo bajo una explanada con frondosos plataneros, en la que realizamos una última acción con el agua de mina recogida en la fuente de la ermita. El agua sobrante la vertemos por los desagües que en superficie comunican con la profundidad del torrente y que se pueden reseguir por tramos hasta el final del recinto.

Nuestro recorrido acabó frente al verde muro fronterizo que detiene el torrente de forma abrupta. Su fuerte impacto proyecta sobre nosotros la imaginaria línea divisoria que antaño dividía el mundo en dos opuestos, el natural y el culturalizado. La previsión era alcanzar el Laberint d'Horta y apreciar el juego recreativo del agua. Los jardines diseñados para el disfrute de la familia Descamps pertenecían, al igual que una extensa propiedad que incluía la ermita de Sant Cebrià i Santa Justina, al marqués de Alfarràs. El Laberint es un jardín museo del siglo XVIII situado entre dos torrentes, el de Can Ballús y Can Notari, en el cual el agua procedente de una mina es la protagonista y articula todo su recorrido.

Tanto los jardines del Laberint d'Horta, considerados los más antiguos de la ciudad, como la ermita han sobrevivido hasta nuestros días formando parte del paisaje de torrentes de la Riera d'Horta. Ambos son patrimonio de Barcelona y nos dan cuenta del potencial que las rieras esconden bajo el asfalto, en un momento en que la ciudad necesita recuperar su hábitat natural y la cultura ecológica plantea alternativas sobre el uniforme pavimento gris urbano.

Con Agua Primera iniciamos el pasado 11 de julio la primera de las acciones públicas de Serps d'Aigua, un proyecto artístico del colectivo Sitesize producido por el Centre d'Art La Capella, perteneciente al Institut de Cultura de Barcelona. Habrá más acciones a lo largo de este año; la investigación sigue abierta y nos podéis seguir en la web rieresocultes.stream. Al cierre de esta edición estamos preparando nuevas convocatorias públicas para descubrir y releer la ciudad con otros ojos, los que nos acercan a la tierra que conforma nuestro hábitat y a la que pertenecemos.

Recorrido paralelo a la línea de mar

OSSEA
 PELUQUERIA

93 428 76 03
 C/DOMENECH I MUNTANER 2-10 LOCAL 1
 08035 BARCELONA

CERVESERIA
 QUATRE
28
 MONTBAU

Carrer de la Lírica, 13 · 08035 Barcelona

CANSALADERIES

Embotits Ibèrics
 Formatges de qualitat
 Plats preparats (Casa Mas)

Galeries Montbau
 C/ Poesia, 1-3-5
 Tel: 93 428 16 86

FARMÀCIA - ORTOPÈDIA
MONTBAU

Maite Pérez Sánchez

PLANTILLES - CADIRES DE RODES
 FAIXES - LLITS - BASTONS

Roig i Solé, 7 (al costat de Res. Vall d'Hebron)
 08035 BARCELONA
 Tel. 93 428 01 94 - 654 024 765
 e-mail: perez.sanchez1@cofb.net

BOCADILLOS TAPAS PLATOS COMBINADOS
Bar Restaurant

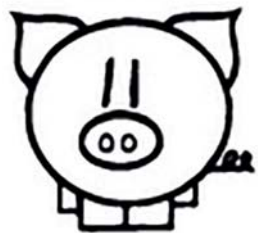
J5

Plaza Zurbarán, 1
 08035 Barcelona
 Tel. 93 428 38 44

Horario: de lunes a domingo de 6:30 a 24:00 h.

CARMEN

CANSALADERIA POLLERIA
ANGEL MARQUÉS 16

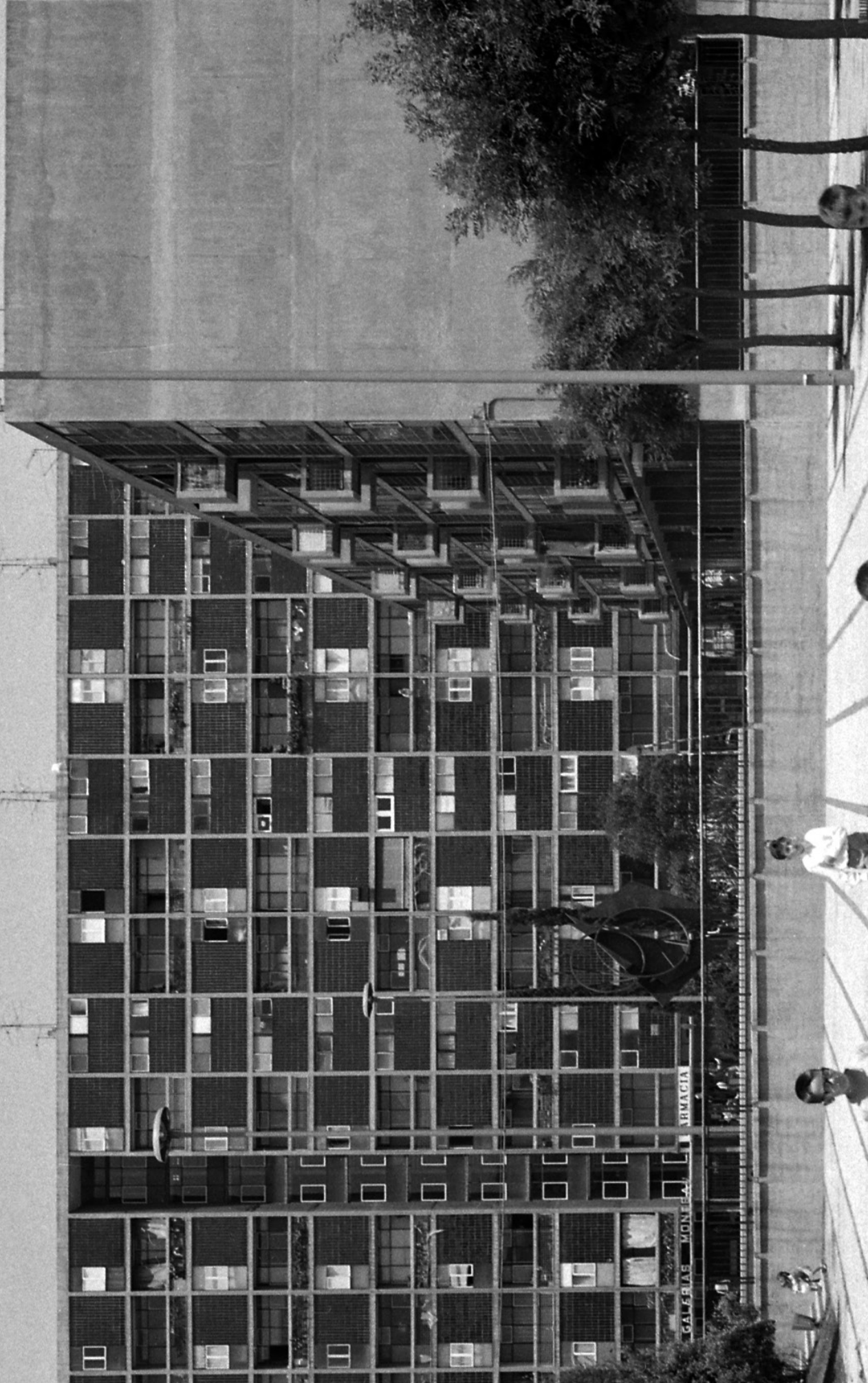
Montbau, territori Xukli!

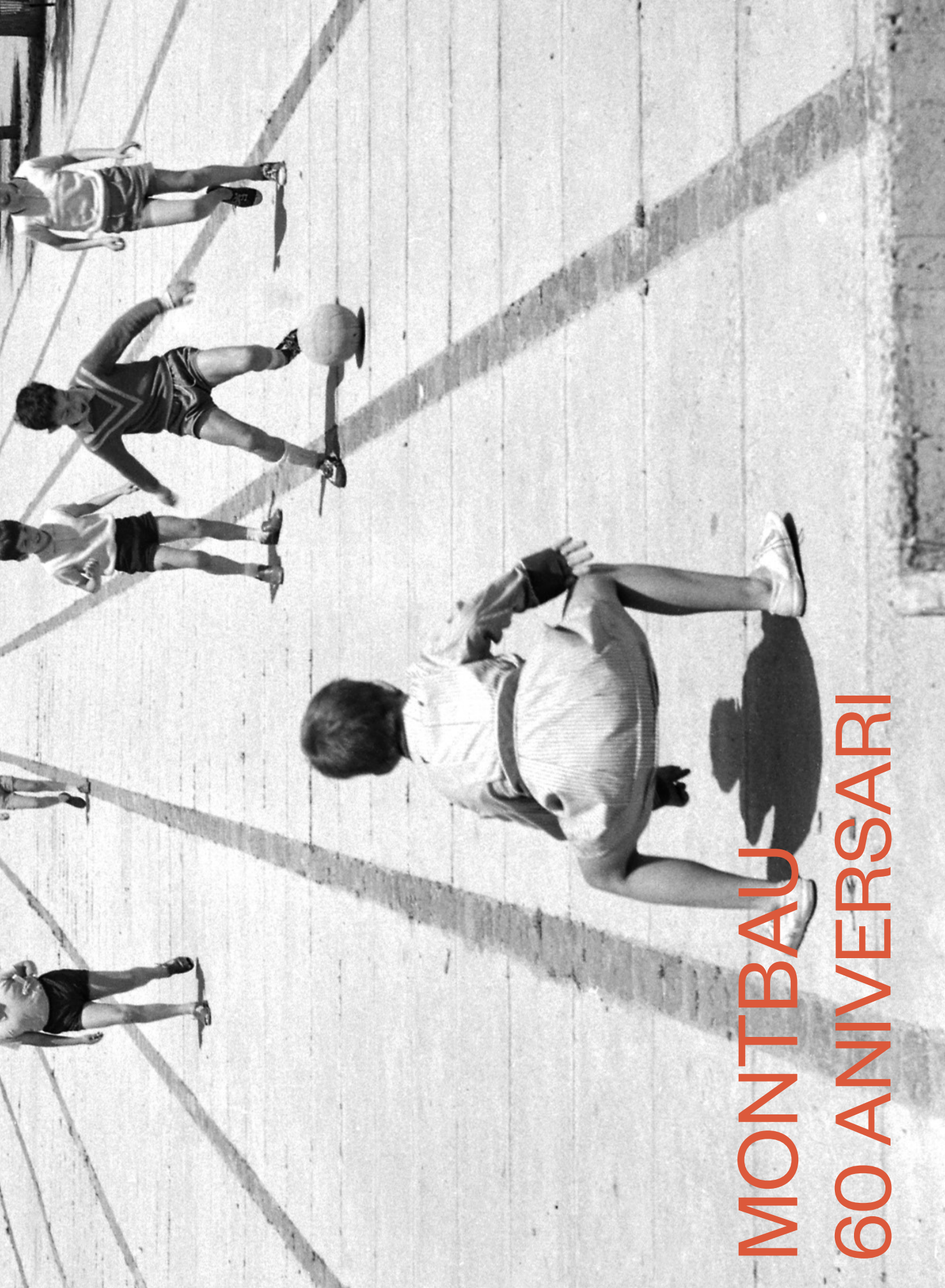
Tel.: 932 37 79 79
www.afanoc.org · www.lacasadelsxuklis.org

nens amb càncer
 ASSOCIACIÓ AFANOC

1969 ORIOL MASPONNS.
Arxiu històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya

MONTBAU
60 ANIVERSARI

Su Pastel

ARREGUI

c/ Armonia, 4 · Montbau · Tel. 93 428 22 36

La Llamina
Restaurant

SOM L'AGÈNCIA DEL BARRI
T'AJUEM A VENDRE O LLOGAR EL TEU PIS

venda lloguer
administració de finques

Assessors

serveis immobiliaris

931 896 434

assessorsbcn.com

CARPINTERIA - EBANISTERIA

MONTBAU, S.L.

Armarios de cocina
Puertas blindadas
Puertas interiores
Persianas
Todo tipo de dormitorios
Especialistas en parquet flotante

B-65217630

EXPOSICIÓN Y VENTAS: C/ Sinaí, 14

C/ Armonia, 6 - Tel. /Fax 93 428 02 02 - 08035 BARCELONA

FUSTERIA D'ALUMINI
SANKLAR
FABRICACIÓ PROPIETAT DES DE 1965

MÉS Disseny
Aïllament
Seguretat

Fabricació de tot tipus de finestres
Tancaments metàl·lics
Persianes, mosquiteres, reixes
Motorització
Mampares de bany

Oficina/Taller: L'Harmonia, 11
08035 Barcelona
www.sanklar1.com
sanklar1@gmail.com

Tel: 93 428 29 52

ESPLANADA 7
Llibres i papers

C/Pla de Montbau,7
Telèfon i Fax: 93 428 09 96
montbaupapers@gmail.com

BENLLIURE 15
Llibres i papers

C/Benlliure, 15
Telèfon: 93 428 21 04
Fax: 93 428 09 96
montbaupapers@gmail.com

Fotocòpies-Escàner
Impressions (JPG/PDF):
des de pen drive/correu electrònic
Enquadernacions en espiral
Plastificacions-Fax
Objectes de regal
Treballs d'impremta

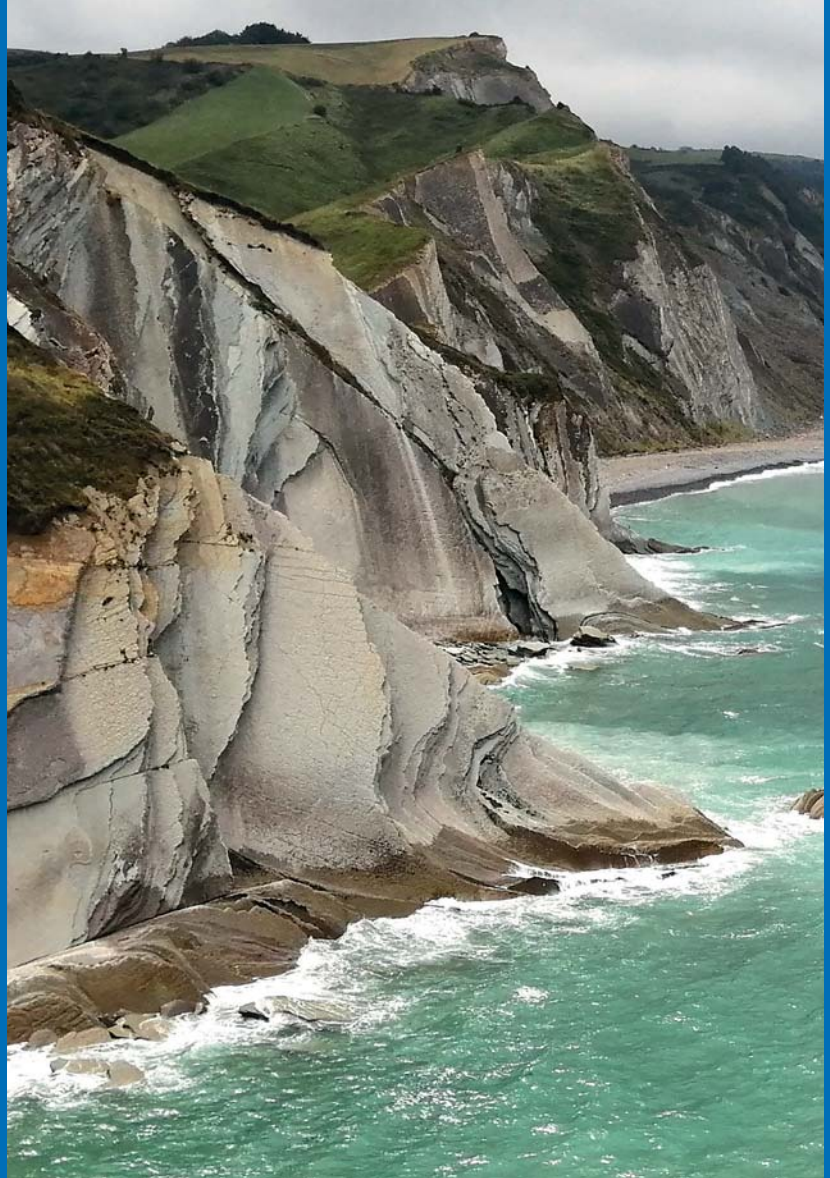
SI EM PERDO BUSQUEU-ME A....

Text de
MARINA MARZÁ

*El flysch des d'Algorri,
Zumaia*

CARRER POESIA

Fotografia de
ELIXABET ENPARAN

LA COSTA BASCA

Si em perdo, busqueu-me entre Deba i Zumaia. No us estic dient un lloc gaire concret, però no us preocupeu, que la recerca no us costarà més de cinc hores caminant per la costa basca. El que us proposo és que agafeu les botes de muntanya, els traieu la pols i aneu a fer una caminada de poc més de tretze quilòmetres –això sí, amb pujades i baixades–, tot i que també val la pena visitar els dos pobles i els seus voltants arribant-hi en cotxe o transport públic.

Aquest indret a tocar de l'Atlàntic ens ofereix uns paisatges inigualables que recorren bona part de la costa basca fins entrat l'estat francès; fins i tot els autors de la sèrie d'HBO Game of Thrones van triar-los perquè formessin part del seu escenari. El que fa aquests paisatges tan atractius és, segurament, un conjunt d'elements que el configuren. Per als qui, com jo, hem crescut al Mediterrani, hi ha dues coses que criden l'atenció: el verd intens tan a prop del mar (no sé el nom oficial que hi dona Pantone, però jo en diria «verd camp de golf»), i les mares. Aquests dos elements són, però, comuns a gairebé tot el nord de la península. Als qui, a més, hem crescut a Barcelona, també ens costa imaginar quilòmetres de costa formats per grans penya-segats. Però el que sí que és únic del lloc del qual us parlo és que el paisatge està format per molts estrats de roca seguits i verticals. Perquè us ho pugueu imaginar millor, mireu les prestatgeries del menjador i penseu com deuen ser des de l'altre costat: moltes pàgines de molts llibres una al costat de l'altra. Ara poseu-hi el mar a sota i prats verds a sobre, i us quedarà un pessebre casolà bastant semblant a aquest tros de la costa basca.

*Detall del flysch
des de la platja
de Zumaia*

Els estrats no només semblen les pàgines d'un llibre pel seu aspecte. A la terra (bé, entre els sediments) queda informació del que passa a l'ambient; si ens cau una moneda a terra, pot ser que quedi colgada fins que d'aquí milions d'anys algú la trobi. Per tant, llegir aquesta informació de les roques és la clau per entendre el passat. Tot i així, sovint a la natura ens falten pàgines per entendre el llibre complet. Doncs bé, el paisatge d'aquest indret és important perquè guarda, com una enciclopèdia, les pàgines de més de seixanta milions d'anys seguides. A més, com que estan gairebé verticals, les podem veure i investigar. És per això que l'anomenat Geoparc de la Costa Basca ha passat a ser patrimoni de la UNESCO.

Molts geòlegs han desxifrat les pàgines d'aquesta enciclopèdia, i ara sabem com es va formar el paisatge del Geoparc de la Costa Basca. Per explicar-vos-ho, però, necessito que abans sapigueu que el món no ha estat sempre com el veiem ara. Si us demanés que em dibuixéssiu el mapa-mundi de fa milions d'anys, l'hauríeu de fer diferent, i és que la terra que trepitgem es mou molt poc a poc, a un ritme que no som capaços de notar.

Llegir la informació de
les roques és la clau per
entendre el passat

CARRER

Mirant fòssils als estrats de la platja de Sakoneta

Penya-segats de la platja de Mendata vistos des del camí

Fa 300 milions d'anys hi havia un únic continent, que hem anomenat Pangea (ara fins i tot dona nom a una llibreria de viatges). Aquest megacontinent es va trencar i, fa 130 milions d'anys, la placa ibèrica es va separar de l'europea; això va deixar entre els dos continents una conca submarina, on es va anar sedimentant material. Aquest anava caient, a vegades a poc a poc, com quan posem sucre sobre un got d'aigua, i a vegades de cop, com a les rieres del Maresme un dia de tempesta; el material del talús arrossegat d'aquesta manera anava arribant al fons marí. Això va donar lloc a dos tipus de roca diferents: les primeres, compostes de materials fins, i les segones, dures i fetes de materials més grollers, es van alternant al llarg de tota la costa; d'aquesta alternança en diem flysch. Això va passar des de fa 110 milions d'anys (Cretaci inferior) fins fa 40 milions d'anys (Eocè).

Pel mig, però, va passar una cosa que tot fan de Jurassic Park, i en general dels dinosaures, recordarà: la cinquena gran extinció, en què van desaparèixer aquests

grans rèptils i moltes altres espècies. Aquesta gran extinció també va quedar enregistrada en aquesta zona, i els fòssils són testimoni de la desaparició de moltes espècies. La placa ibèrica i l'europea es van tornar a ajuntar i van formar els Pirineus; d'aquesta manera, fa 50 milions d'anys aquests materials van començar a emergir i a posar-se verticals.

Així doncs, comencem el camí a Deba veient les roques més antigues, el flysch negre del Cretaci inferior (110 milions d'anys), a mig camí passem a veure el flysch gris del Cretaci superior, i quan arribem a Zumàia trobem el límit entre el Cretaci i el Terciari (65 milions d'anys), el moment de la macroextinció dels dinosaures.

Durant el camí, caminem sobre la història geològica de fa milions d'anys i gaudim de paisatges preciosos. Ara sí, si em perdo, ja sabeu on trobar-me.

Podeu trobar més informació del Geoparc de la Costa Basca al seu web: <https://geoparkea.eus/es/>

LA XOCOLATADA DE FESTA MAJOR

Fotografia per
ARXIUS FAMILIARS DE
GUILLERMO MOYANO,
IMMA LLAMAS MOYA I PILAR
SALMERÓN SÁNCHEZ – ARXIU
HISTÒRIC DE LA CIUTAT DE
BARCELONA – HEMEROTECA
DE LA VANGUARDIA

Text per
PILAR SALMERÓN SÁNCHEZ

Menjant l'entrepà amb Pepsi-Cola, 1963

Nens i familiars a la xocolatada, 1966

CARRER HARMONIA

Enguany la nostra Festa Major, igual que la d'altres barris de Barcelona, tindrà un caràcter diferent. El que tots nosaltres hem viscut aquests mesos ens ha fet perdre moltes coses, però sobretot, i el més important, molts veïns i veïnes que formaven part de la nostra comunitat. Aquest malson ha de passar, hem de viure amb l'esperança que tornarem a reprendre el nostre dia a dia amb una absoluta normalitat, sense amagar la cara rere una mascareta i podent abraçar-nos i fer-nos un petó sense por.

L'any que ve la Festa Major de Montbau farà 60 anys, i segur que el setembre del 2021 podrem celebrar-la com cal. Potser seria molt més especial si en aquest aniversari recuperem algunes de les activitats que s'hi feien als inicis, com ara la festa infantil que molts que en aquella època érem petits i encara vivim al barri recordem: la xocolatada.

La primera Festa Major del nostre barri la va organitzar la Cooperativa La Puntual entre el 24 de setembre i l'1 d'octubre del 1961. A la zona del Pla, on la cooperativa havia construït els seus dos blocs de pisos, just al costat del llac, cada any s'hi muntava un envelat. S'hi feien balls, teatre, actuacions i concerts, i els veïns hi accedien mitjançant uns tiquets que la mateixa cooperativa venia a les seves oficines del primer pis del número 7.

La majoria de la població del barri eren parelles joves acabades de casar o amb nens petits, i La Puntual va decidir que al seu programa de festes hi hagués dos dies dedicats als més menuts. El primer, que coincidia amb el 24 de setembre, festivitat de la Mercè, consistia en tota mena de jocs infantils: curses de sacs, cucanyes, enlairar globus, agafar pomes amb la boca de dins d'una galleda d'aigua, trencar l'olla o intentar donar-se l'un a l'altre, amb els ulls embenats, un melindro sucat amb xocolata.

Però potser el que tots esperàvem era el dia del berenar infantil, una tarda plena de dolçor. A l'hora assenyalada, normalment les cinc de la tarda, llargues taules de fusta ens esperaven al mig del Pla. Acompanyats de pares i avis, ens aplegàvem en grups amb els amics que havíem fet des de la nostra arribada, quitxalla que al llarg dels anys compartiríem jocs pels nostres carrers, i també pupitre a les primeres escoles que es van obrir al barri.

Un cop asseguts al lloc que ens havien assignat, previ pagament de 5 pessetes, i amb l'expectativa del que ens esperava, desplegàvem el nostre aixovar, que havíem preparat a casa seguint les indicacions de l'organització: tassa, plat, got, cullera i tovalló, disposats a omplir-los amb la vianda que aviat ens farien arribar.

Nens i familiars a la xocolatada, 1966

CARRER

*Gran Festival Infantil.
Festa Major del 1963*

*Anunci de la Festa
Major de Montbau.
La Vanguardia, 23-9-1963*

*Portada del programa de la
Festa Major de Montbau, 1963
(dibuix d'Albert Bastardes Porcel)*

Al nostre costat sempre hi havia algun adult, familiar, veí o amic que vetllava per nosaltres.

Començava el berenar amb un entrepà, acompanyat d'un refresc. Al principi ens servien una Pepsi-cola, però en festes posteriors aquesta deliciosa beguda, germana pobra de la Coca-cola, es va convertir en un Trinaranjus; la mateixa empresa, a més, ens feia arribar viseres de cartró amb el seu logotip. També ens repartien una bossa amb petits detalls, obsequi de diverses empreses col·laboradores, entre els quals hi havia Chocolates Nestlé, Galletas Solsona i Chupa-Chups, i on destacava la revista infantil *Cavall Fort*.

Però el més esperat per tots, i que provocava el guirigall dels més golafres, eren les grans olles plenes de xocolata fumejant i les muntanyes de nata que sortien de la lleteria que hi havia als porxos del Pla per omplir tasses i plats.

Algun any la festa va estar amenitzada per una parella de pallassos que feia les delícies de petits i grans: el Clown, amb la cara pintada, que portava talons i es feia el llest,

i l'August, vestit de colors, amb unes sabates enormes i un gran nas vermell que duia de corcoll el seu company, a qui sempre deixava fora de lloc amb les seves ximpleries i extravagàncies.

El que no va faltar mai com a fi de festa van ser els titelles de Màrius Conte. En un teatre situat a la barana que separa el llac del mig del Pla, perquè tothom en tingués una bona visió. Asseguts allà on podíem, començava la representació. Històries que ens feien volar la imaginació, en les quals caputxetes vermelles, princeses i plebees eren rescatades a cops de porra, per llenyataires, prínceps i bons nens, de personatges molt dolents, com eren llops, ogres, bruixes i dimonis.

I així s'acabava aquella bonica tarda. A les nostres retines quedava el record del que havíem viscut; tornàvem a casa cansats, però satisfets. Potser alguns fèiem el ronso per quedar-nos a jugar una estoneta amb els amics, però les mares s'imposaven: tocava bany i sopar, per a aquells que encara tinguessin gana. L'any següent tornariem a reunir-nos un altre cop en la nostra jornada especial de Festa Major.

HARMONIA

L'Arnau Puig és l'últim d'una nissaga de forners i pastissers que es remunta a principis del segle xx. El besavi i la besàvia Pere Màrtir Puig i Pol i Mercè Puig i Font ja eren forners a la Verneda l'any 1916. Ara l'Arnau regenta un obrador i quatre fleques que fan pa i pastisseria; dues d'aquestes botigues són a Montbau.

CARRER

LA FAMÍLIA DE FORNERS I PASTISSERS PUIG

Text per
NEUS MOYANO

Il·lustració per
LUCIA GÓMEZ SERRA

Aquesta és la quarta generació de forners. A Montbau hi han estat de manera continuada des dels inicis del barri, on va arribar i es va instal·lar l'avi, Pere Puig. Primer hi feien pa i ara ja tenen pastisseria i dues cafeteries molt conegudes al barri.

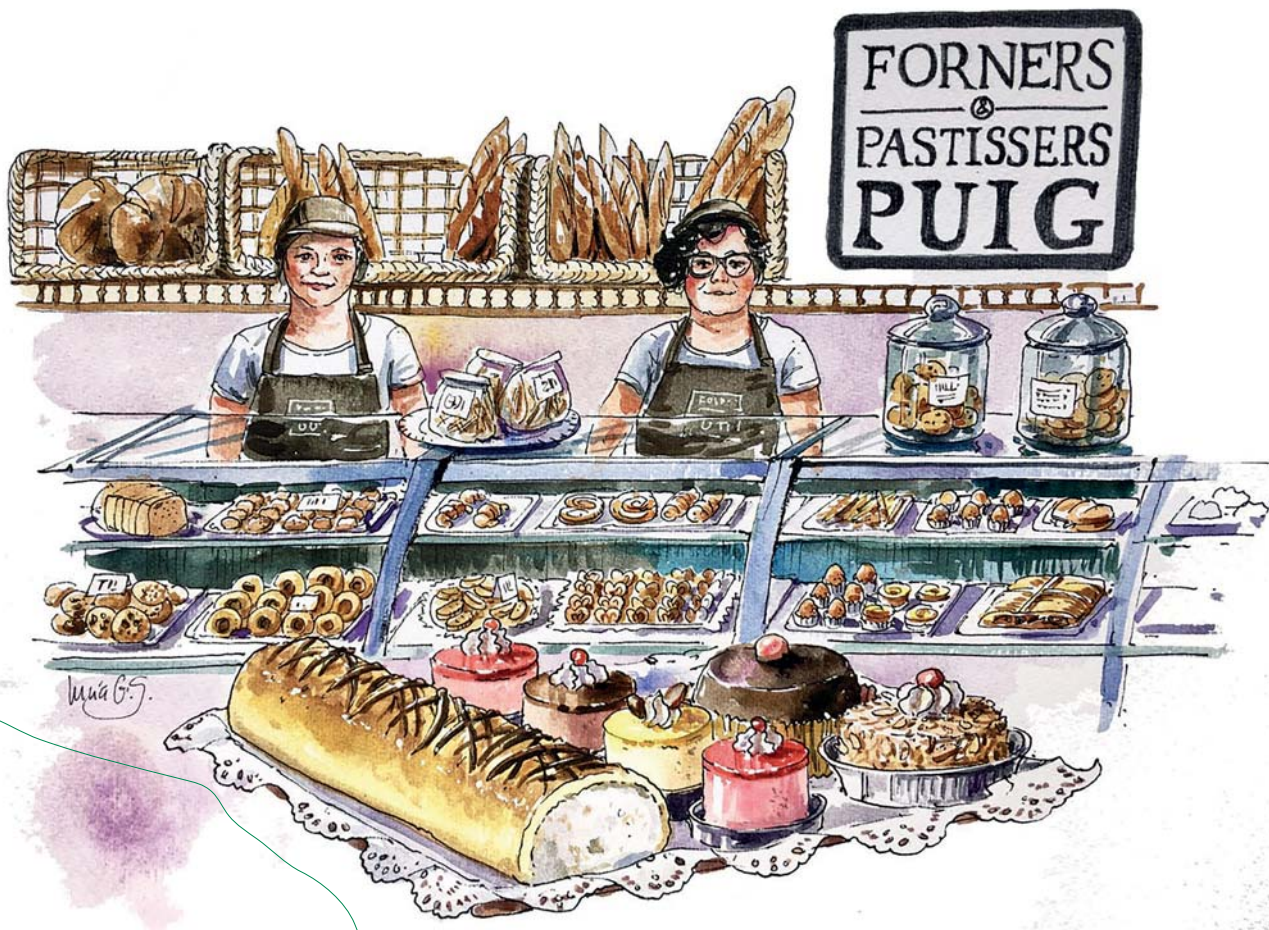
També han augmentat les seves especialitats, i són cèlebres la barra gallega i les empanades. Però s'han d'encarregar, per què si no, s'acaben i et quedes sense. Són molt apreciats també el pastís de pastanaga i les magdalenes de la iaia. Que es diuen així, «de la iaia», tot i que ningú recorda si la recepta famosa és de l'àvia o de la besàvia. La coca de recapte també està entre les seves especialitats.

A Montbau hi tenen, a més, l'obrador que serveix les quatre fleques. Se sent l'olor des de casa quan comencen la fornada a la nit, amb les promeses per al paladar que fan l'aroma del pa, dels croissants i les ensaïmades. Entre els pastissos destaquen el Sacher i el Massini.

Com tots els forners de prestigi, l'Arnau guarda el secret de la massa mare, un llevat natural que s'ha de refrescar i cuidar cada dia i que és el que dona gust i qualitat al pa. Que un pa surti diferent d'un altre és degut a aquesta base primordial, mare, en diuen, de totes les masses de pa, que de vegades passa de generació en generació.

Però què és la massa mare natural? És una senzilla barreja de farina i aigua que fermenta de manera espontània gràcies als seus propis llevats i bacteris. Probablement és amb aquesta massa que els nostres avantpassats feien el pa des de temps immemorials, perquè el llevat tal com el coneixem avui en dia es fa servir només des de la segona meitat del segle XIX.

Ara hi ha forners aficionats, entre els quals em compto jo mateixa, que fan pa a casa. No soc l'única. Tots ens varem sorprendre que, durant el confinament, la farina fos el primer que es va acabar a les lleixes dels supermercats. Però l'Arnau

HARMONIA

Tots ens vàrem sorprendre que, durant el confinament, la farina fos el primer que es va acabar a les lleixes dels supermercats

no es molesta per això, ans al contrari, li sembla molt bé aquesta afició al pa casolà, que comença per trobar el secret de la massa mare, com si es tractés d'un alquimista medieval. Perquè alguna cosa té de màgic i misteriós que una mica de farina i aigua comencin a prendre vida i a colonitzar la nevera amb pots, provetes i matrassos. És segur que això farà que apreciïm més el bon pa, el pa de veritat, que no té res a veure amb el que trobem en alguns supermercats i gasolineres.

I la farina? També és important de quin tipus és i quin origen té. Els fornars es queixen de la pèrdua de la qualitat de les farines d'abans, que no tornarem a recuperar ni a tastar. Del forn Puig de Montbau, a mi me n'agraden especialment els xuscos que fan de farina d'espelta.

Que si engreixa? Mireu com estan ells de prims!

EN CAS D'INCENDI, EVACUACIÓ O

Text per JOAN ANDRÉS VÉLEZ

CONFINAMENT?

Il·lustracions per DAVID ZAPATER

És una bona idea parlar amb tota la família, especialment amb els fills, sobre el que hem de fer en cas d'incendi: evacuar o confinar-nos?

Evacuar vol dir sortir de casa ordenadament cap a un lloc més segur.

Confinar-se és quedar-se a casa prenent mesures de protecció.

I quan farem una cosa o l'altra? Això depèn de la situació. Hi ha tres situacions diferents, que ara veurem. Però abans hem de tenir clar que sobretot del que ens hem de protegir és del fum que provoca l'incendi. El fum és el responsable de la majoria de morts en cas d'incendi.

Confinament

SITUACIONS

01 EL FOC ÉS A CASA NOSTRA I ENS EN PODEM ESCAPAR

→ Sortirem de casa i tancarem totes les portes que puguem. Penseu que una porta tancada pot frenar l'incendi molta estona, i sobretot impedeix el pas del fum. Agafeu la clau de casa abans de tancar la porta.

→ Baixarem per les escales cap al carrer. Mai escales amunt cap al terrat, i mai en ascensor.

→ Trucarem als bombers: telèfon d'emergències 112 (el telèfon 080, fins ara dels Bombers de Barcelona, deixarà de ser operatiu properament).

02 EL FOC ÉS A CASA NOSTRA I NO EN PODEM FUGIR

→ Tancarem totes les portes que puguem per frenar les flames i el fum.

→ Si passa fum per les escletxes de les portes, hi posarem roba, si pot ser mullada.

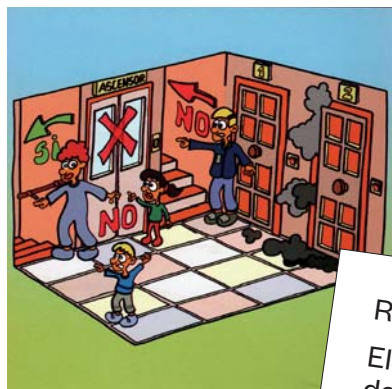
→ Trucarem als Bombers: 112, i anirem a una finestra o un balcó per fer-nos veure.

03 EL FOC ÉS FORA DE CASA

→ Si hi ha fum a l'escala, tancarem la porta i no intentarem sortir.

→ Trucarem als bombers: 112, i anirem a una finestra o un balcó per fer-nos veure.

Un incendi sempre ens agafa per sorpresa. La nostra reacció serà la que ens dicti l'instint, cosa que pot resultar fatal. Per això és molt important saber abans què hem de fer en cada cas. D'aquesta manera podrem actuar amb serenitat i seny.

Evacuació

HARMONIA

RECORDEU

Els Bombers de Barcelona arriben als sinistres en menys de cinc minuts, de mitjana, i a Montbau abans i tot, perquè tenim la sort de tenir un parc de bombers a la Vall d'Hebron. Però aquest cinc minuts són a partir de la primera trucada. Si ningú hi truca, no vindran. Sembla una obvietat, però pensem que com més aviat els truquem, abans arribaran.

Ara us proposem un petit qüestionari per comprovar si hem assimilat els conceptes, i així, en cas d'incendi, no dependre tant de l'instint com del seny:

QÜESTIONARI

Quan evacuarem en cas d'incendi?

Quan ens confinarem en cas d'incendi?

Per què hem de tancar les portes?

Per què no hem de fugir escales amunt?

Per què no hem de fugir per l'ascensor?

Quin és el telèfon dels Bombers?

RESPOSTES

Evacuarem quan el foc sigui a casa nostra i el fum no ens impedeixi anar cap a la porta de casa.

Ens confinarem si el foc és fora de casa o si és a casa nostra i no podem anar cap a la sortida.

Una porta tancada frena l'avanç de les flames i del fum. Això dona temps a protegir-nos fins que arribin els bombers.

Si el fum arriba a l'escala, per temperatura pujarà cap a dalt i s'acumularà a la part superior, on no podrem respirar.

L'incendi pot provocar un tall d'electricitat i l'ascensor es pot quedar parat entre plantes.

El telèfon d'Emergències és el 112. El 080, dels Bombers de Barcelona, properament deixarà de ser operatiu.

AGENDA DE TARDOR

TALLERS DE TARDOR							
Inscripcions del 21/09 al 02/10 - formulari online i pagament per transferència - contacteu amb la sala polivalent a aleix.porta@progress.com							
TALLER	EDAT	TALLERISTA	PREU	HORARI	DURADA	BLOC	
CAPOEIRA INFANTIL	6 a 12 anys	Edi Ferreira	13,85€ / bloc	Dimecres 17h - 18h	5 sessions (1h)	BLOC 1	07/10 a 04/11
						BLOC 2	11/11 a 09/12
DANSA JAZZ INFANTIL	8 a 12 anys	Berta Bastús	gratuït	Dilluns 18h - 19h	5 sessions (1h)	BLOC 1	05/10 a 02/11
						BLOC 2	09/11 a 14/12
DANSES URBANES PER A JOVES	13 a 18 anys	Jimena Fernández	17,31€ / bloc	Dimarts 19h - 20:15h	5 sessions (1h 15min)	BLOC 1	06/10 a 03/11
						BLOC 2	10/11 a 15/12
ENGLISH THROUGH GAMES	5 a 7 anys	Violeta Porta	20,78€ / bloc	Dilluns 17h - 18:30h	5 sessions (1h 30min)	BLOC 1	05/10 a 02/11
						BLOC 2	09/11 a 14/12
ESCRITURA CREATIVA	Totes les edats	Carmen Simon	24,90€ / bloc	Dijous 17:45h - 19:15h	5 sessions (1h 30min)	BLOC 1	08/10 a 05/11
						BLOC 2	12/11 a 10/12
IOGA	Totes les edats	Mabel Ramos	20,75€ / bloc	Dimecres (3 torns) 1r 15:30h - 16:45h 2n 17:45h - 19h 3r 19:30h - 20:45h	5 sessions (1h 15min)	BLOC 1	07/10 a 04/11
						BLOC 2	11/11 a 09/12
SWING EN LÍNIA	No cal parella ni saber-ne	Javiera Borgoño	16,60€ / bloc	Dijous 19:30h - 20:30h	5 sessions (1h)	BLOC 1	08/10 a 05/11
						BLOC 2	12/11 a 17/12
SWING EN PARELLA	Es recomana saber-ne els passos inicials	Javiera Borgoño	16,60€ / bloc	Dijous 18:30h - 19:30h	5 sessions (1h)	BLOC 1	08/10 a 05/11
						BLOC 2	12/11 a 17/12

CICLE FAMILIAR			
ACTIVITAT	DATA	EDAT	ORGANITZACIÓ
IMPROMPTANIMAL	Dissabte 03/10 17h	0 a 6 anys	Francesca Salcedo (dansa) i Víctor Oller (piano)
TALLER D'ESTAMPACIÓ	Divendres 16/10 tarda 1r torn 17:30h 2n torn 18:30h	a partir de 6 anys	Elvira Mullieva
FEM L'ANIMAL	Dissabte 21/11 11h	5 a 10 anys	Econimbus
TIÓ DE NADAL	Dissabte 19/12 12h	3 a 7 anys	Amb joguines educatives i la cia. ¾ de 15

EXPOSICIONS		
TÍTOL	DURADA	ARTISTA
ESTAMPACIÓ	del 13/10 al 27/10	Elvira Mullieva
HORROR FANTASY	del 30/10 al 13/11	Malen Coll
RESPIRA (FOTOGRAFIA)	del 19/11 a l'11/12	Griselda Duch
(En col·laboració amb el Mas Guinardó)		

AULES D'EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA			
TÍTOL	DATA	PONENT	CÀRREC
L'IMPACTE ECONÒMIC DE LA COVID	13/10	Rosa Nonell	Professora d'Economia Aplicada de la UB
GESTIÓ DE L'ESTRÈS DERIVAT DE LA CRISI SANITÀRIA	27/10	Ángeles Castillo	Psicòloga sanitària
BIRMÀNIA, EL REGNE DEL SOMRIURE ETERN	10/11	Jordi Llorens	Reporter de viatges
DONES DE POSTGUERRA	17/11	Assumpta Montellà	Historiadora i escriptora
LA RECUPERACIÓ DE LA POBLACIÓ D'OS BRU AL PIRINEU: 1996-2020	01/12	Santiago Palazón Miñano	Biòleg del Servei de Fauna i Flora del Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat
LA MÚSICA DE NADAL AL BARROC	15/12	Pere-Andreu Jariod	Divulgador musical

HAN COMENÇAT LES ACTIVITATS DE TARDOR AL CENTRE DE NATURA CAN SOLER

El diumenge 13 de setembre varem assistir a la primera activitat del curs de l'Aula Ambiental del Centre de Natura Can Solé, masia situada al barri de Sant Genís. En l'activitat, que tenia el títol de «Seguint el ritme de l'hort: companyes de temporada», l'Eduard, dinamitzador del taller i pagès de la masia Can Santoi de Collserola, ens va explicar com combinar espècies diferents per aprofitar les propietats nutritives de la terra sense haver de fer ús dels adobs químics. L'activitat es va amenitzar amb històries de Collserola, com ara l'origen del tomàquet Mandó, que es cultiva i té l'origen a la Serra de Collserola; un altre dia en parlarem. Les activitats es fan els diumenges a partir de les 11 h, cada 15 dies. La propera sessió consistirà en una jornada de neteja de deixalles al fons de la font del Bacallà. També hi haurà activitats sobre cuina d'aprofitament, dibuix naturalista i com fer un hort vertical al balcó de casa. Les activitats són gratuïtes, tot i que cal inscripció prèvia. Us convidem a participar en les moltíssimes activitats que organitza el Parc Natural de la Serra de Collserola, des de l'observació de les aus migratòries fins a recorreguts naturalistes per la serra. centrenaturacansoler@bcn.cat

LA BIBLIOTECA DE MONTBAU REPRÈN LA SEVA ACTIVITAT

La Biblioteca de Montbau ja torna a estat oberta per a tots els veïns des del passat 14 de setembre. El nou horari és: Dilluns, Dimarts i Dimercres de 14,30h a 19,30h. Dijous, Divendres i Dissabte de 10h a 14h. Els serveis que ofereix la biblioteca són els mateixos que abans del seu tancament per la pandèmia. Així doncs, es pot utilitzar el servei de préstec, utilitzar els ordinadors d'ús públic, utilitzar les sales per estudiar o llegir, i participar de les activitats organitzades.

L'activitat normal de la biblioteca està emmarcada en les mesures sanitàries necessàries per la seguretat de les persones usuàries. Així doncs, és obligatori l'ús de mascareta i del gel hidroalcohòlic quan s'accedeix a la instal·lació, i es fa necessari seguir les indicacions de les cadires i espais que es poden utilitzar per tal de garantir les distàncies de seguretat. L'espai infantil segueix permetent l'accés de les unitats familiars per gaudir de les lectures en família.

És necessària la inscripció prèvia quan es vulgui participar d'alguna activitat organitzada per tal de controlar l'aforament. Quan es consulta algun llibre, document o revista cal tenir present deixar-lo en el carro per tal de garantir la quarantena de 48 hores que han de passar tots els documents. També es poden utilitzar els ordinadors d'ús públic. Per fer-ho cal fer reserva prèvia al mateix taulell.

Aquest mes d'octubre s'han reprès les activitats relacionades amb la "Literatura en trànsit" que protagonitzen les diferents biblioteques d'Horta Guinardó, i properament es podrà participar de les activitats organitzades que es podran consultar a <https://ajuntament.barcelona.cat/biblioteques/bibmontbau>.

YEXZA LARA AL MERCAT MÚSICA VIVA DE VIC

La cantant i compositora Yexza Lara va actuar en el 32è Mercat de Música Viva de Vic, que va tenir lloc del 14 al 19 de setembre, amb la presentació del seu últim àlbum, *Como ese mar*. En l'àlbum hi ha participat Pablo Selnik, flautista com la Yexza i veí de Montbau. Les músiques són originals de la Yexza i el Pablo; aquest últim també és el productor del disc.

L'artista Yexza Lara, nascuda a Veneçuela, ha viscut entre les Canàries i Barcelona, on s'ha format com a música. El seu estil combina el jazz amb les músiques del món.

Ja fa dos anys que la Yexza imparteix un taller de veu i tècnica vocal a la Sala Polivalent amb músics de la Coral Sant Jeroni, i amb aquest grup també preparen actuacions amb les quals ens delectaran al llarg d'aquest últim trimestre de l'any.

Altres àlbums de Yexza Lara són *Colores* (2013), *Encuentros* (2014) i *Camino* (2017).

Molta sort als artistes!

LA BIG BAND DE MONTBAU ESTRENA NOU DISC

La Big Band de Montbau va treure el seu segon disc anomenat "The best is yet to come". Aquest és el segon disc que treu la banda des de la seva re fundació l'any 2010.

El disc conté diferents versions i alguns temes propis i ja està a la venda des del passat mes de juliol. El dissabte dos d'octubre es va fer la seva presentació a la Sala Polivalent de Montbau amb un aforament de 60 persones. Les entrades es van exhaurir.

El disc va ser gravat l'any passat i s'ha fet la mescla i la masterització de les gravacions durant el confinament. I és que la Big Band no ha deixat de banda el seu compromís amb la música, i aquest confinament han continuat treballant amb el disc i han estat presents en les cases a través de la gravació que van fer durant el confinament i que es pot trobar en el You Tube (<https://youtu.be/gKmUfzRB81E>), així com el programa Música en Confinament del Canal 33.

Properament es reiniciaran els concerts de Música en directe com els Concerts de Jazz al Gimnàs.

REPRESA DE L'ACTIVITAT A LA SALA POLIVALENT DE MONTBAU

El passat mes de juliol, la Sala Polivalent va reiniciar la seva activitat. A causa del confinament, en un primer moment es va limitar l'activitat a els assajos i reunions de grups estables com la Big Band, la Dansa i el Ping Pong.

Aquest mes de setembre ja s'han reprès les activitats culturals i tallers, respectant les limitacions en el aforament i les inscripcions prèvies per mantenir un control davant possibles rastrejos en cas de contagi.

Estan ja iniciant-se nous tallers per aquest curs com el loga, el swing, la capoeira, la dansa jazz, les danses urbanes, el taller d'escriptura, o el d'anglès amb jocs. Podeu estar al dia de les activitats a través de les xarxes socials: facebook.com/spmontbau ; instagram.com/spmontbau ; twitter.com/spmontbau i contactar a través del correu spmontbau@gmail.com. Aquest any, com a novetat, s'estrena el Taller de Teatre Social.

RESSÒ DE REDISSENY

Nova etapa, nou disseny de la mà de Clara Gràcia i Narcís Serrats que esperem que us agradi. Estem ultimant la pàgina web de la revista, que volem que ofereixi moltes possibilitats; entre d'altres, poder consultar els números antics de Ressò de Montbau i moltes idees més que esperem poder portar a terme amb la vostra ajuda.

EL RETORN ALS INSTITUTS

A tots i a totes se'ns ha fet difícil el retorn a l'escola, a l'institut... Durant el confinament i l'estiu la majoria hem perdut la rutina i hem desconnectat de la feina i la responsabilitat, i ens està costant tornar-nos a posar a lloc. Després de molts mesos sense veure'ns amb els amics i amigues, ha estat molt bé tornar-nos a trobar, fa una mica de mandra tornar a centrar-nos; tenir les tardes ocupades pels deures, haver d'estudiar pels exàmens, aixecar-nos d'hora pel matí, etc. Però això, sens dubte, és molt millor que el confinament tant per els/les alumnes com per als professors/professores. Ara es nota que les classes estan preparades per si ens tornéssim a confinar: fem servir les tauletes digitals a quasi totes les assignatures, a moltes d'elles el llibre també és digital, la majoria de professors fan servir plataformes online, com ho són el Classroom o el moodle, per fer les activitat. Ens estem adaptant al que es coneix com a "nova normalitat", tant a la manera de treballar com al funcionament de l'institut. Les hores d'entrada i sortida del centre estan esglaonades per cursos en intervals de 5 a 10 minuts per no acumular-nos a l'entrada, als passadissos, a les guixetes o al pati. Sembla que serà un curs molt diferent i complicat però ens hi adaptarem!

Aina Garcia, INS Monturiol

BÚSTIA OBERTA

ÀREA BÀSICA DE SALUT DE SANT RAFAEL: RETORNAR A LES ESSÈNCIES

Text per
**PERE DOMINGO
SALVANY**

Fotografia per
NARCÍS SERRATS

*Pere Domingo
Salvany al carrer
Harmonia*

L'Atenció Primària de Salut manté com a eixos vertebradors essencials, arreu i almenys fins ara també al nostre barri, principis i valors tals com:

01. La centralitat en la salut i no en la malaltia, amb una visió **integrada** que inclou la promoció de la salut, la prevenció i el tractament de les patologies i la rehabilitació.

02. La consideració **integral** de cada persona, tot atenent de manera individualitzada la interacció dels elements biològics, psicològics, socials i espirituals que la medicina actual sap que condicionen la salut.

03. L'entrada fàcil, pròxima i efectiva a un servei assistencial **accessible**, amb una resposta telefònica immediata o

amb prou visites presencials programades. Un servei assistencial que estigui adaptat a les característiques pròpies de la població assignada, tenint en compte, per exemple, la hipotètica dificultat de les persones d'edat avançada per accedir a les eines digitals.

04. La creació de vincles profunds i creixents de coneixença, respecte i confiança mutus entre pacient i sanitari. Això només és possible a través de lligams que s'enforteixen gradualment mercès a la complicitat, el compromís mutu i la reiteració **longitudinal** de les trobades.

La **longitudinalitat assistencial** pot definir-se, així, com la continuïtat temporal de la relació entre un@ pacient i un@ sanitari@ concrets. Suposa «tenir sempre el mateix metge» i és la «base per una atenció de més qualitat, més eficient, més humana i més segura». Avui sabem que a mitjà termini aquesta atenció «**és cost-efectiva** [...] i garanteix una millor eficiència dels serveis en termes d'estalvi de temps a la consulta, menor ús de proves de laboratori i reducció de les despeses en atenció sanitària».

L'evidència científica¹ ens mostra, doncs, que la longitudinalitat no només «**és avantatjosa per al pacient, per al professional, per al sistema sanitari i per a la societat**», sinó que «aporta eficiència, qualitat i seguretat tant a l'Atenció Primària de Salut com al conjunt del sistema sanitari».

L'**Atenció Primària de Salut**, com la resta del sistema sanitari, féu un canvi sobtat i imprevist en la seva organització quan, durant el mes de març, va haver d'adaptar-se i dedicar-se gairebé en exclusiva a la **infecció per la Covid-19**. Els Centres d'Atenció Primària tancaren ses portes el 13 de març del 2020 i l'**activitat assistencial ordinària s'hi paralitzà**. Per tal d'afrontar el repte impressionant que arribava, es posaren entre parèntesis elements essencials que li eren propis, com és el cas de la longitudinalitat. Així, s'hi configuraren i/o reorganitzaren nous grups assistencials temàtics tals com els d'urgències pre-sencials, residències geriàtriques, atenció

domiciliària, cures infermeres o consultes telefòniques i telemàtiques, que creixeren com mai abans.

A l'Àrea Bàsica de Sant Rafael el **retorn a l'activitat presencial al CAP** arribava el **15 de juny del 2020** i ho feia amb algunes **sorpreses importants**. Els serveis de **Pediatría** de les Àrees

Bàsiques de Salut de la zona se centralitzaven al CAP d'Horta i, alhora, el Centre d'Atenció a la Dona passava d'Horta a Sant Rafael. L'assumpció a corre-cuita per l'Àrea Bàsica de Salut de l'assistència sanitària a les **residències** geriàtriques havia vingut a quedar-se, amb molt pocs reforços addicionals i sense saber gaire bé fins quan (oficialment falta definir-ne el model i legislar-lo). L'**accessibilitat física** al centre quedava fortament limitada a causa de la prioritització de l'accés telefònic i el triatge infermer a la porta, que generava cues al carrer. Les **visites presencials** havien de ser programades pels professionals i ocupaven una part mínima de les agendes. I sobretot, i de manera diferenciada respecte d'altres Àrees Bàsiques de Salut, **es mantenia la pèrdua de la longitudinalitat** i el personal sanitari no tornava a organitzar-se en equips assistencials mèdico-infermers amb contingents de 1.500 pacients, com abans del tancament dels centres. Per contra, es creaven **macro-**

La longitudinalitat assistencial suposa tenir sempre el mateix metge, base per una atenció més humana

El doctor Pere Domingo Salvany al balcó de casa seva

grups amb quatre equips assistencials medico-infermers que es feien càrrec, independentment del professional que actués en cada moment, dels 6.000 pacients assignats als contingents unificats.

La **longitudinalitat assistencial** és, precisament, l'element central i prioritari del **Decàleg per a la represa post Covid-19 a l'Atenció Primària** de l'Institut Català de la Salut. Aquest Decàleg fou publicat el **26 de juny del 2020** amb la voluntat de «recuperar tota l'activitat necessària i essencial i consolidar i evidenciar els valors» d'aquest nivell assistencial. S'hi especifiquen «10 accions que **cal instaurar a curt termini** per no allunyar-nos de l'essència de l'Atenció Primària».

1. Jesús Palacio Lapuente. «Las ventajas de una relación estable: longitudinalidad, calidad, eficiencia y seguridad del paciente». A la revista *Actualización en Medicina de Familia (AMF)* vol 15 02-19, núm. 8, p 452. Sociedad Española de Medicina Familiar y Comunitaria. https://amf-semfyc.com/web/article_ver.php?id=2506

A hores d'ara, finals de setembre del 2020, i a diferència de moltes altres a Barcelona i a la resta de Catalunya, l'Àrea Bàsica de Salut de Sant Rafael encara té pendent l'aplicació d'algunes de les accions d'aquest Decàleg, tals com:

01. «Obrir els centres a la ciutadania:

a.- Els triatges es poden fer igualment dins dels CAP evitant fer cues al carrer.

b.- Els taulells són elements essencials de gestió de la demanda, cal que estiguin accessibles a la població i oferir una resposta al màxim de resolutiva. Les vies d'accés telemàtiques i el taulell són complementàries i no excloents».

02. «Garantir l'atenció i la resposta a les visites telefòniques a poder ser en el dia i en un màxim de 48 h. Sempre que sigui possible per part dels professionals de referència».

03. «Garantir les visites presencials amb un mínim d'un 40% de l'agenda» del professional sanitari.

04. «La prioritat ha de ser que les visites siguin realitzades pels professionals de referència dels pacients per tal de vetllar per la longitudinalitat. Durant el període de vacances dels professionals de referència es recomana que els pacients siguin visitats per professionals fixos i que no els vegin cada vegada professionals diferents».

Retornar a les essències. Deixar endarrere l'actual model organitzatiu de l'Àrea Bàsica de Salut de Sant Rafael, donar compliment a un Decàleg que ens obliga i, alhora, actuar assenyadament i d'acord amb l'evidència científica, són demandes sentides per bona part de les persones que hi treballem.

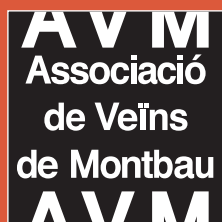
Caldrà veure, ara, com volem implicar-nos en la millora de la qualitat de l'assistència sanitària a la nostra Àrea Bàsica de Salut cadascun@ dels veïns i veïnes dels barris que hi estan assignats. Aquest escrit vol ser, així, un exercici esperonador de la **transparència** i de la **participació democràtica**, ja sigui de manera individual o a través de les entitats i/o associacions de veïns i veïnes que s'hi vulguin comprometre. **Salut!**

Pere Domingo Salvany,
Veí de Montbau i metge de capçalera de l'EAP Sant Rafael de Barcelona.
21 de setembre del 2020.

FES QUE EL BARRI CREIXI

Volem aprofitar també per dir que, quan tornem a la normalitat, serà molt necessari que donem suport al teixit comercial de Montbau. És important que anem a comprar als establiments del nostre barri, perquè els caldran la nostra ajuda i col.laboració de tothom; ells en altres moments han ajudat al barri i ara cal que els tornem el favor.

L'AVVM dona suport a la seva tasca, que és necessària pel benestar del nostre barri tant en el present com en un futur, perquè sense comerç no hi ha barri.

associacioveinsmontbau@gmail.com
www.veinsmontbau.org

VEÍ, VEÏNA, ENS POTS AJUDAR?

Com pots tenir cura de les persones grans que viuen a la comunitat de veïns i veïnes davant la COVID-19?

Gràcies!

- 1** Segueix totes les recomanacions higièniques i evita el contacte físic
Protegeix-te tu per poder protegir els altres.
Si tens símptomes o ets col·lectiu de risc, queda't a casa.
- 2** Facilita el teu telèfon als veïns i veïnes
Pots trucar les persones grans perquè se sentin acompanyades en aquests moments difícils.
- 3** Pregunta'ls si necessiten ajuda
No hi tinguis contacte físic: truca'ls o queda't a la porta deixant un metre de distància.
- 4** Aprofita els teus desplaçaments imprescindibles per fer els encàrrecs necessaris de les persones que no es poden desplaçar

Si detectes una situació d'emergència o d'elevada vulnerabilitat:

936 197 311

SERVEIS SOCIALS
radarsgentgran@bcn.cat

RADARS
Pens barri amb les persones grans

Ajuntament de
Barcelona

XARXA DE SUPORT MUTU SANT GENÍS-MONTBAU

Ets

o coneixes
a alguna persona gran
o vulnerable que no pugui sortir
al carrer ?

A Sant Genís i Montbau ens
organitzem per anar a fer la compra i
per ajudar a les nostres veïnes!

TRUCA'NS O ENVIA'NS UN WHATSAPP

606 34 55 53
655 97 10 25
637 77 68 10

Vols ser voluntària? contactans i t'afegirem al grup

MÚSICA PELS JOVES AMB CÀNCER
CONCERT

FESTA MAJOR MONTBAU

BLACKMORE'S RISING
TRIBUT A RITCHIE BLACKMORE

TAYO
ROCK HEAVY METAL

ESCORPIONES
TRIBUT A SCORPIONS

- aforament limitat i mesures COVID -

LLARS MUNDET camp futbol n°4 ★ BARCELONA

24.10.20 ★ 19h ★ 10€

METRO L3 MUNDET / BUS 27 · 60 · 73 · 76 · V21 · B19 / BUS NIT N4

WWW.AFANOC.ORG venda entrades online a www.notikumi.com f @ ROCKPELSXUKLIS

nens amb
càncer
ASSOCIACIÓ AFANOC

Ressò de Montbau és un projecte que neix de la voluntat de cohesionar el barri a través d'una publicació col·lectiva. Una revista que ens faci redescobrir el nostre barri, que parli sobre els nostres veïns i veïnes, els nostres orígens i la nostra cultura. Aquesta publicació es redacta i pren forma de la mà d'un grup voluntaris de veïnes i veïns obert a tothom que vulgui ajudar a fer créixer el projecte. Per participar-hi contacta amb nosaltres a info@resso.cat i segueix-nos a les nostres xarxes [@ressodemontbau](https://www.instagram.com/ressodemontbau)

ressò d'aniversari

Aquest número de Ressò vol recordar el naixement del barri de Montbau ara fa 60 anys. Les fotografies de la portada i pàgina central són del fotògraf barceloní Oriol Maspons (1928 - 2013), i són cortesia de l'Arxiu Històric del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i de la família Maspons.